

„A karácsonyi történetek királya.”
– *The New York Times* –

Az új
NETFLIX-film
regényalapja

Noel naplója

finep
selection

RICHARD PAUL EVANS

RICHARD PAUL EVANS

Noel naploja

✦ RICHARD PAUL EVANS ✦

Noel
naplója

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2022

✧ Pamnek. ✧

Bárho! is legyél.

Prologue

z alvás és ébrenlét közti ködös senki földjén több alkalommal megjelent előttem egy fiatal nő képe. Hosszú, fekete haja csillog a napfényben, mint az obszidián. Ebben az álomban én kicsi vagyok mellette, és ő magához ölel, énekel nekem, szeretettel nézve az arcomba mandulavágású szeme lágy tekintetével. Mindig ugyanaz a fiatal nő, akit látok. Nem tudom, ki ő, és miért bolyong a tudatom folyosóin. Még azt sem tudom, valóságos személy-e. De valóságosnak tűnik. És valami bennem vágyódik utána. Bárki legyen is, szeret engem. Vagy szeretett. És én szeretem őt.

Ez a történet arról szól, hogyan találtam meg ezt a nőt. És hogy útközben rátaláltam a szerelemre.

Elő

FEJEZET

DECEMBER 7., SZERDA

CHICAGO

z USA Today riportere, aki belépett a Dunkin' Donutsba, hajszoltnak és idegesnek tűnt. Vagyis pont olyan volt, mint nagyjából mindenki Chicago belvárosában. A kiadóm kettőre szervezte az interjút a fánkozóba a Millennium Park mellett. Most két óra tíz volt.

A nő körülnézett a helyiségben, aztán mikor észrevett, odasietett hozzám.

– Elnézést, hogy elkéstem, Mr. Churcher – mondta lihegve, és a táskáját ledobta az üres székre kettőnk közé. Lefejtette magáról a kötött sálát, amely a nyaka és az álla köré volt csavarva. Az arca meg az orra piros volt a kinti hidegtől. – Vonattal kellett volna jönnöm. Chicago belvárosában majdnem olyan nehéz parkolóhelyet találni, mint tisztességes politikust.

– Semmi gond – feleltem, ahogy végigmértem. Huszonkettő-huszonhárom évesnek néztem. Legfeljebb huszonötnek. Évről évre egyre fiatalabbnak tűntek. Vagy talán csak én kezdtem megöregedni. A kávémat kortyolgattam, amíg ő kihámozta magát a téli burkolatából.

– Hideg van odakint. Már értem, miért nevezik Chicagót Szeles Városnak.

– A Szeles Város elnevezésnek semmi köze az időjárás-hoz – feleltem. – A *Sun* New York-i szerkesztője azért nevezte így, mert szerinte a chicagóiak szélhámosok.

– Ezt nem tudtam – mondta a nő.

– Kér kávé? – kérdeztem.

– Köszönöm, nem. Máris elég idejét elpazaroltam.

Miután már ledaráltam több mint ötszáz interjút, megtanultam, hogy a riportereket ugyanolyan óvatossággal kezeljem, mint mondjuk a kóbor kutyákat. Valószínűleg ártalmatlanok, de a saját érdekünkben jobb, ha azt feltételezzük, hogy meg akarnak harapni. Azt is megtanultam, hogy ha azt mondom: „Ezt csak úgy magunk között, nem szánom a nyilvánosságnak”, az ugyanolyan, mintha azt mondanám: „Nézd meg, bébi, működik-e az akku a diktafonodban, mert ez az a mocsok, amit keresel”.

– Hogy van? – kérdezte a riporter kissé kisimultabban.

– Jól – válaszoltam.

Elővett egy diktafont a táskájából, és az asztalra tette.

– Ugye megengedi, hogy rögzítsem a beszélgetést?

Mindig megkérdezik. Mindig kísértést érzek, hogy nemet mondjak.

– Persze, csak nyugodtan.

– Rendben, akkor kezdjük. – Megnyomott egy gombot a diktafonon, és egy vörös fény elkezdett villogni. – A bestsellerszerzővel, J. Churcherrel készíték interjút a Karácsonyi Készülődés kiadványunkba. – Rám nézett. – Mr. Churcher. Szólíthatom Jake-nek?

– Ahogy tetszik.

– Jake, most jött ki az új könyve. Még nagyon új ahhoz, hogy felkerüljön bármelyik listára, de biztos vagyok benne, hogy fel fog.

– Én ezt sosem veszem biztosra – feleltem. – De ma szerda van. Délután majd többet tudok a listáról.

– Biztos vagyok benne, hogy az első helyen lesz.

– Nem valószínű, de remélni azért lehet.

– Nos, milyen az ön számára az évnek ez az időszaka?

Még egyet kortyoltam a kávémból, letettem a csészét, aztán a helyiség felé intettem.

– Pont olyan, mint most. Sok utazás. Sok interjú. Sok kávé. Néhány dedikálás.

– Tegnap este dedikált... hol is?

– Naperville-ben.

– Úgy van. Hogy sikerült?

– Jól.

– Hány olvasója volt ott?

– Öt-hatszáz. Nagyjából, mint egy átlagos dedikáláson.

– Hány város szerepelt a turnéján?

– Azt hiszem, tizenkettő. New York, Boston, Cincinnati, Birmingham, Dallas... A többire nem emlékszem.

– Biztosan kimerült. Mikor fejezi be a turnét?

– Ez az utolsó állomásom. Négy óra múlva hazarepülök.

– Akkor Idahóba készül?

– Coeur d'Alene-be – mondtam, mintha a város maga lenne egy állam. – Spokane-be repülök.

– Otthon lesz az ünnepekre. És milyen a karácsony a Churcher-házban?

Haboztam.

– Valóban tudni akarja?

– Ez áll a cikk középpontjában.

– Nos, elég unalmas.

Nevetett.

– A családdal tölti, barátokkal...

– Nem. Magam vagyok. Felbontom az ajándékokat az ügynökömtől és a kiadómtól, iszom pár pohár megspékelt tojáslikőrt, aztán megnézem a futballmeccseket, amiket elmulasztottam a turné alatt.

A riporter kissé bosszúsnak tűnt.

– Van valami karácsonyi szokása?

– Igen. Épp most mondtam.

Most már nagyon bosszúsnak látszott.

– Milyen volt a karácsony gyerekkorában? Van valami különleges emléke?

Lassan kifújtam a levegőt.

– Mit ért különleges alatt?

– Van olyan karácsonyi emléke, amit sosem fog elfelejteni?

Sötéten elmosolyodtam.

– Ó, igen.

– Mesélne róla?

– Higgye el, nem akarja hallani.

– Tegyen egy próbát.

– Rendben van. Karácsony délután. Hétéves voltam.

Az anyám bejött a szobámba, és ott talált, ahogy a padlón

ülve a karácsonyi játékaimmel játszom. Őrjöngött a düh-től. Ordított velem, amiért ilyen nagy rendetlenséget csináltam. Beküldött a konyhába egy nehéz fakanálért. Aztán lehúzta a nadrágomat, és megvert vele. Olyan volt, mintha valami démon szállta volna meg. Nem hagyta abba, amíg a fakanál el nem tört. Aztán megtöltött egy bőrdönt a ruháimmal, kivonszolt az utcára, és azt mondta, keressek magamnak másik helyet, ahol élhetek. Majdnem három órán át ott álltam, reszketve a hidegben. Nem tudtam, minek kellene történnie, és hogyan. Azt gondoltam, biztosan minden anya ezt csinálja, ha már nem kell neki a gyereke. Eltűnődtem, vajon jön-e majd valaki, hogy elvigyen. Végül három óra elteltével, több mint egy órával a naplemente után, átfagyva és éhesen visszamentem a házhoz, és bekopogtam. Úgy öt perc múlva jelent meg az anyám. Kinyitotta az ajtót, és csak állt ott, rám meredve. Aztán megkérdezte: „Mit akarsz?” Azt mondtam: „Ha jó leszek, visszajöhetek, hogy itt éljek?” Egy szó nélkül sarokon fordult, és visszament a házba. De nem küldött el, és nem csapta rám az ajtót, amit úgy értelmeztem, megengedi, hogy maradjak. Bementem a szobámba, bemásztam az ágyam alá, és elaludtam. – Ránéztem a riporterre. – Ez megfelel karácsonyi emlékeknek?

Elborzadva nézett vissza rám.

– Rendben. Azt hiszem, megvan, ami kell a cikkhez. –
Sietve visszarakta a táskájába a holmiját, és felvette a ka-
bátját. – Köszönöm. Úgy egy héttel karácsony előtt fog
megjelenni.

Azzal kilépett a hidegbe.

A kiadóm meg fog ölni, gondoltam.

Ha olvasták bármelyik könyvemet, az írói nevemről is-
mernek inkább: J. Churcher. A teljes nevem Jacob Chris-
tian Churcher. Csak tinédzserkoromban jöttem rá,
mennyire fura a nevem, és eltűnődtem, vajon a szüleim
számára ez valami vicc volt-e, mint amikor egyes beteges
gondolkodású emberek a Mary Christmas vagy Holly
Night nevet adják a gyerekeknek.

Christian Churcher. JC Churcher. A név annál is ironi-
kusabb, mivel a szüleim sosem vittek engem templomba.

Bizonyára azt gondolnák, hogy egy író, aki szerelmes
regényeket ír, sikeres a szerelemben. Nem igazán. Leg-
alábbis az én esetemben nincs így. Talán ez a klasszikus
esete az „aki nem tudja, tanítja” (vagy legalábbis írja)

jelenségnek. Mindenesetre harmincnégy éves koromra nem dicsekedhetek mással, mint rosszul sikerült kapcsolatok töretlen sorával. Azért továbbra is próbálkozom.

Azt mondják, csak egy bolond képes arra, hogy mindig ugyanazt a dolgot csinálja, abban bízva, hogy most majd más eredményt kap. Nos, lehet, hogy én ilyen bolond vagyok, bár azt hiszem, ennél azért összetettebb a dolog. Mintha mélyen belém lenne programozva valami, ami tönkreteszi a kapcsolataimat.

Vagy talán csak arról van szó, hogy amint a dal mondja, rossz helyen keresem a szerelmet. Amikor még írói pályám elején voltam, egy veterán író ezt a bölcs tanácsot adta nekem: „Sose randizz egy olvasóval.” Újra és újra figyelmen kívül hagytam a tanácsát; dedikálásokon megismert nőkkel kezdtem kapcsolatot, ami körülbelül addig tartott, mint a rágógumi cukorbevonata.

Az a probléma, hogy a nők elolvassák a könyveimet, és beleszeretnek azokba a szuperférfiakba, akiket megalkotok. Ha nem találnak ilyen férfit a való életben (sok szerencsét a kereséshez), akkor néha velem akarják helyettesíteni őket. Ezekkel a nőkkel randiztam. Akik végül rájönnek, hogy én is éppen olyan sérült vagyok és selejtes, mint a férfiak legtöbbször. Vagy esetleg még jobban.

Ennek megvan az oka. A világom összeomlása kis koromban kezdődött. Két dolog történt ekkor. Meghalt a bátyám, és a szüleim elváltak. Én négyéves voltam – szinte túl kicsi még, hogy emlékezzek. Augusztus negyediké, 1986-ban. Azon a napon halt meg Charles. Ezután minden megváltozott. Anyám megváltozott.

Az anyám, Ruth, mentális betegséggel küzdött. Természetesen ezt nem tudtam kicsi koromban. Évekig azt gondoltam, a verés és elhanyagolás napi lidércnyomása maga a normális élet. Amikor bolondokházában nő fel az ember, az örültség a normális. Csak amikor tinédzser lettem, hullt le a hályog a szememről, és akkor kezdtem olyannak látni az életemet, amilyen volt – hihetetlenül elcseszettnek.

Az anyám nem volt mindig gonosz. Voltak alkalmak, amikor aranyos volt és érzékeny. Ritka alkalmak voltak ezek, de ezekbe kapaszkodtam. Ahogy idősebb lettem, ezek a pillanatok ritkábbá váltak. Legtöbbször anyám egyszerűen csak nem volt jelen.

Gyakran volt migrénje, és sok időt töltött ágyban fekvéssel, lesötétített szobában, a készülék mellé tett

telefonkagylóval, a fény és a világ elől rejtőzködve. Koromhoz képest abnormálisan függetlenné váltam. Elkészítettem a saját ételemet, elmentem az iskolába, és kimostam a ruháimat a fürdőkádban, ha bepiszkolódtak.

Amikor az anyám lefeküdt, bementem az elsötétített szobába, hogy megnézzem, hogy van. Gyakran megkért, hogy vakarjam meg a hátát. Volt egy ceruzája, amire két fogvájót ragasztott. Ezt húzogattam fel-alá a hátán, a nyakán és a karjain. Néha órákon át. Ez volt az egyetlen dolog, amitől úgy éreztem, hogy szeret engem vagy szüksége van rám. Néha, miközben vakargattam, kedves dolgokat mondott, ami után úgy sóvárogtam, mint az oxigén után.

Nem csak otthon éltem elzárttságban. Az iskolában is legtöbbször magamba zárkóztam. Magamnak való voltam – a mai napig az vagyok. Talán az lehetett az oka, hogy úgy éreztem, más vagyok, mint a velem egykorú többi gyerek. Morcos voltam és komoly. Azt mondták rám, túl sokat gondolkodom. És azért sem volt időm barátkozni, mert az anyámat kellett életben tartanom. Öngyilkos hajlamai voltak, és nemegyszer engem is bevont a terveibe, hogy megölje magát. Egyszer a kezembe nyomott egy nagy kést meg egy elektromos késélezőt, és

megkért, hogy élezzem meg a pengét, hogy felvághas-
sa az ereit.

Egy másik alkalommal, amikor egy kicsit idősebb vol-
tam, arra jöttem haza az iskolából, hogy a kerti locsolócső
lóg ki az autó kipufogójából, és a vége be van szorítva a
kocsi hátsó ablakába. A többi ablak pedig teljesen fel volt
húzva. Az anyám eszméletlen volt. Kihúztam a kocsiból,
és lefektettem a garázs betonpadlójára. Rettenetesen fájt
a feje, de más baja nem történt. Én viszont évekig szen-
vedtem még utána.

Tizenhárom éves koromra nagyobb voltam, mint az
anyám. Attól kezdve nem vert meg. Arra gondoltam, vagy
azért, mert már nem sírtam, amikor vert, vagy mert én is
meg tudtam volna verni őt. Nem mintha megtettem vol-
na. Az elszenvedett sok bántás ellenére nem voltam erő-
szakos. Gyűlöltem az erőszakot. A mai napig gyűlölöm.

Az apámról legfeljebb ködös emlékeim vannak. A leg-
több dolog, amit tudok róla, az anyámtól származik, aki
közölte velem, hogy az apám nem törődik velem. Bár
megtanultam, hogy nem vehetek készpénznek min-
dent, amit mond, tagadhatatlan, hogy az apám eltűnt,
és amennyire meg tudtam állapítani, nem törekedett rá,
hogy az életem része legyen. Bizonyos értelemben rá

még dühösebb voltam, mint az anyámra. Miért nem volt ott? Milyen mentsége volt? Ha törődött velem, hogyan hagyhatott ilyen helyen?

Az utolsó napom otthon nélkülözött minden drámaiságot. Tizenhat éves voltam. Egy este hazajöttem munkából a Taco Time-ból, és minden tulajdonom ki volt pakolva a ház elé a gyepre. Még a párnám is. A ház ajtaja be volt zárva. Még csak nem is beszéltem az anyámmal, hogy kiderítsem, ezúttal mi rosszat tettem. Nem számított. Valami átkattant bennem. Tudtam, itt az ideje, hogy elköltözzek.

Felszedtem pár holmimat a gyepről, aztán visszabalogtam a Taco Time-ba. Dolgozott ott velem egy Carly nevű lány, aki mindig kedves volt hozzám. Egy kicsit idősebb volt nálam, és volt egy autója; egy kétszínű, fekete-barna Chevy Citation. Mondtam neki, hogy az anyám kirúgott, ő pedig azt felelte, lakhatok nála, amíg nem talállok valamit.

Carlyt szintén kirúgta az elvakult szentfazék családja, amikor rajtakapták, hogy alkoholt iszik. Most a nővérével, Candace-szel, meg a sógorával, Tysonnal élt. Segítettem neki kitakarítani a munkahelyen, aztán hazamentem vele, azon tűnődve, vajon tényleg megengedik-e, hogy

maradjak. A sógora egy hatalmas, tetovált szamoai fickó volt. Megrémitett. Ő volt a legnagyobb férfi, akit valaha is láttam.

De nem volt mitől félnem. Tyson éppen olyan kedves volt, mint amilyen félelmetesnek látszott. Ragados volt a mosolya, és a nevetése égzengésként dörgött, amikor különösen jó kedve volt. Ezenkívül hithű keresztény volt, aki Candace-szel együtt egy felekezeti közti keresztény templomba járt. Hetente eljárt egy kora reggeli bibliaolvasó férficsoporthoz is. Amikor megtudta, hogy az anyám kidobott, felháborodott. Kijelentette, hogy náluk maradhatok, amíg nem leszek képes a saját lábamra állni. Tekintve a koromat és a helyzetemet, ez rendkívül nagylelkű ajánlat volt.

Az otthonuk kicsi volt, nem egészen hatvanöt négyzetméter a földszinten, meg egy befejezetlen alagsor és egy ódivatú, rózsaszín falú fürdőszoba. Nem volt még egy ágyuk, viszont volt egy plusz dupla matracuk, amit leraktak a padlóra az alagsorban. És így lett egy új otthonom.

Candace napközben jogi asszisztensként dolgozott, Tyson egy nemzetközi telefonkészülék-társaság kereskedelmi osztályán, ami biztosította neki azt a luxust, hogy

öt harmincra otthon legyen. Csaknem minden este leült velem vacsora után, és megkérdezte, hogy vagyok.

Kellemes volt férfitársaságban lenni. Nem voltam hozzászokva, de jó volt. Szerintem neki is jólesett, mivel Candace nem túlságosan érdeklődött a legtöbb dolog iránt, amit ő kedvelt: rögbi, pokolian csípős csirkeszárnyak és Harley Davidson motorok.

Habár eljöttem otthonról, továbbra is jártam iskolába. Valójában Tyson és Candace ragaszkodott hozzá, de magamtól is jártam volna. Ez nem ugyanaz az iskola volt, ahová korábban jártam. Még csak nem is ugyanaz a tanterület. Szerettem az új iskolámat, különösen az angolórákat és a kreatív írást. Ennek az oka főleg a tanárom volt – egy csinos, a főiskoláról frissen kikerült tanárnő, Janene Diamond. Hallani diákokról, akik szerelmesek a tanárukba, én is az voltam. Nem tudom, Ms. Diamondnak volt-e fogalma róla, mi zajlik a családi életemben, de azt hiszem, érezte. Vagy talán ő is szerelmes volt belém (amiről fantáziáltam). Bármi volt is az oka, kiemelt figyelmet szentelt nekem, és biztatott. Azt mondta, főiskolai szinten írok, és megvan bennem, ami ahhoz kell, hogy hivatásos író legyek. Szokatlan volt nekem, hogy valaki ennyire pozitívan nyilatkozzon valamiről, amit csinálok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Gyakran bent maradtam tanítás után, és segítettem neki dolgozatokat javítani.

Az írás mindig természetes volt számomra. Olyan volt, mint a beszéd, csak könnyebb. Valójában sokkal könnyebb. Kínosan éreztem magam egy csomó ember előtt állva; ilyenkor a szavak és gondolatok csak haszontalanul pattogtak a fejemben, mint a pattogatott kukorica a mikróban.

Én azt hiszem, legtöbbször nem a nehézségek ellenére leszünk sikeresek, hanem pontosan azok miatt. Szerintem az életem drámai fordulataiból erednek a történeteim és az empátiám. Mindig is sokat fantáziáltam, ez volt a túlélőtechnikám. Sok időt töltöttem különböző kitalált világokban, hogy elmeneküljek a fájdalmas valóságból.

Anélkül, hogy szólt volna nekem, Ms. Diamond beküldte az egyik dolgozatomat egy kerületi kreatívíráversenyre. Első lettem. Tyson, Candace és Carly eljöttek, hogy lássák, amikor átveszem a díjat. Felhívtak a színpadra, és kaptam egy plakettet, egy bőrkötésű jegyzetfüzetet, meg egy Cross toll- és ceruzakészletet. Ezek voltak a legszebb dolgok, amiket valaha is birtokoltam. Ezenkívül, leszámítva egy muffint, amit másodikban a helyesíró vetélkedőn nyertem, ezek voltak az egyetlen nyereményeim.